Ferdinand tro og Ferdinand utro

Der var engang en mand og en kone. Så længe de var rige, havde de ingen børn, men da de var blevet fattige fik de en lille dreng. De kunne ikke hitte på, hvem der skulle stå fadder til ham, og manden bestemte da, at han ville gå ud og se at finde en.

På vejen mødte han en fattig mand, der spurgte, hvor han skulle hen. Han fortalte nu, at han var ude for at lede efter en, der ville stå fadder til hans søn, men han var så fattig, at han ikke kunne få nogen til det. "Det passer godt," sagde manden, "jeg er også fattig. Jeg vil gerne stå fadder til barnet, men nogen gave kan jeg ikke give. Gå hjem og sig til jordemoderen, at hun skal komme hen i kirken med barnet." Da de kom derhen, var tiggeren der allerede, og barnet blev døbt og fik navnet Ferdinand tro.

Da de kom ud, sagde tiggeren: "Nu går jeg hjem. Jeg kan ikke give jer noget, og I skal heller ikke give mig noget." Derpå gav han jordemoderen en nøgle og sagde, at hun skulle give faderen den, når hun kom hjem. Han skulle gemme den, til drengen var fjorten år, så skulle han gå ud på heden, og derude lå et slot, som nøglen kunne lukke op til. Det, han fandt der, måtte han beholde.

Da drengen var blevet en stor fyr på syv år, legede han en dag med nogle andre drenge, og de fortalte da om alt, hvad de havde fået af deres gudfædre. Drengen gik grædende hjem. "Har jeg slet ikke fået noget af min gudfar?" spurgte han. "Jo," svarede faderen, "du har fået en nøgle, der kan lukke op til et slot, som ligger ude på heden." Han gik derud, men der var ikke noget slot at se. Syv år efter, da han var blevet fjorten år gammel, gik han igen derud, og da stod slottet der. Han gik derind og fandt en hest, der stod i stalden, og blev meget glad og red straks hjem til sin far. "Nu har jeg en hest, nu vil jeg også rejse," sagde han. Han red nu hjemmefra, og da han havde redet et lille stykke, så han, at der lå en fjer på jorden. Han ville bukke sig ned og tage den op, men lod den alligevel ligge og tænkte: "Jeg kan vel nok få fat i en pen, når jeg skal bruge en." Men da hørte han en, der råbte: "Tag mig med, Ferdinand tro." Han vendte sig om, men da han ikke kunne opdage nogen, tog han fjeren op. Da han igen havde redet nogen tid, kom han til en bæk. På bredden lå en fisk og vred sig og snappede efter vejret. "Nu skal jeg hjælpe dig," sagde han, tog den i halen og kastede den i vandet. Fisken stak hovedet op af vandet og sagde: "Fordi du har frelst mig, vil jeg give dig denne fløjte. Når du er i nød, behøver du blot at blæse i den, så kommer jeg og hjælper dig, og hvis du engang har tabt noget i vandet, skal jeg tage det op til dig." Han red nu videre og mødte lidt efter en mand, der spurgte, hvor han skulle hen. "Lige ud af landevejen," svarede han. Derpå spurgte manden, hvad han hed, og da han havde fået det at vide, sagde han: "Så hedder vi jo omtrent det samme. Jeg hedder Ferdinand utro." De fulgtes så ad til den nærmeste kro.

Ferdinand utro kunne imidlertid en hel masse trolddomskunster og vidste derfor altid, hvad Ferdinand tro tænkte på og havde i sinde at gøre. I kroen var der en smuk, ung pige med et sødt, venligt ansigt. Hun blev forelsket i Ferdinand tro, for han var et pænt, ungt menneske, og spurgte, hvor han skulle hen. Han svarede, at han ville se sig lidt om i verden. Pigen sagde da, at han skulle meget hellere blive der, han kunne nok få tjeneste hos kongen som tjener eller forridder. Ferdinand tro havde ikke videre lyst til at gå op og bede om det, men pigen tilbød da at gøre det for ham. Hun gik straks op til kongen og sagde, at hun havde fundet en pæn tjener til ham. Han var meget velfornøjet dermed, og Ferdinand tro kom derop. Han ville helst være forrider, for så kunne han beholde sin hest, og det blev han da også. Da Ferdinand utro hørte det, sagde han til pigen: "Hør, kan du ikke også hjælpe mig?" Pigen tænkte, at det var ikke værd at have ham til uven, og gik derfor til kongen, som også tog Ferdinand utro i sin tjeneste.

Når Ferdinand utro om morgenen klædte kongen på, sukkede denne bestandig: "Bare min kæreste var her." Ferdinand utro, som havde et horn i siden på Ferdinand tro, sagde da til ham: "Deres Majestæt har jo en forrider. Send ham af sted efter hende, og lad ham miste sit hovede, hvis han ikke bringer hende." Kongen lod da Ferdinand tro kalde til sig og befalede ham at hente hans kæreste, og gjorde han det ikke, skulle han dø.

Ferdinand tro gik ned i stalden til sin hest og græd. "Hvor er jeg dog et ulykkeligt menneske," hulkede han. "Hvad græder du for?" råbte en stemme bagved ham. Han så sig om, men kunne ikke opdage nogen, og blev ved at jamre: "Nu må jeg forlade dig, min lille

hest, nu skal jeg dø." - "Hvad græder du for?" sagde stemmen igen, og han opdagede nu, at det var hans hest, der talte. "Kan du snakke, lille hest?" sagde han forbavset. "Jeg skal hen og hente kongens kæreste, og jeg kan ikke begribe, hvordan jeg skal bære mig ad." - "Gå hen til kongen og sig, at han skal give dig, hvad du forlanger," sagde hesten, "og bed så om et skib fuldt af kød og et fuldt af brød, så skal det nok lykkes for dig. Ude på vandet vil du nemlig træffe nogle kæmper, som sønderriver dig, hvis du ikke har kød med til dem, og nogle store fugle, som hakker øjnene ud på dig, hvis de ikke får brød."
Kongen lod nu en mængde kvæg slagte og bagte en bunke brød, og det blev bragt ombord på skibene. "Sejl nu bare af sted," sagde hesten, "og når kæmperne kommer, skal du blot sige:

Tys, tys, mine kæmper små,
lækkert kød skal
af mig I få.

Til fuglene siger du:

Tys, tys, mine fugle små,
lækkert brød skal
af mig I få,

så gør de dig ikke noget. Du skal få et par af kæmperne med op på slottet, hvor prinsessen ligger og sover, og de skal bære hende ombord med sengen og det hele." Det gik altsammen, som hesten havde sagt. Ferdinand gav kæmperne og fuglene kødet og brødet og kæmperne hjalp ham med at bære prinsessen ned på skibet. Da hun kom til kongen sagde hun, at hun kunne ikke leve, hvis hun ikke fik sine breve og andre papirer, der lå hjemme på slottet. Ferdinand utro fik det igen ordnet sådan, at Ferdinand tro blev sendt af sted og skulle bøde med sit liv, hvis han ikke fik fat i brevene. Han gik grædende ned i stalden og sagde: "Nu skal jeg af sted igen, lille hest, hvad skal jeg nu gøre?" Hesten sagde da, at han skulle lade skibene som forrige gang. Det gik ligesom sidst, kæmperne og fuglene blev stillet tilfreds med kødet og brødet. Da de kom til slottet sagde hesten, at han skulle gå ind i prinsessens sovekammer, der lå brevene på bordet. Ferdinand tro gik ind og hentede dem og kom ombord igen, men på vejen hjem tabte han sin gåsepen i vandet. "Den kan jeg ikke skaffe dig igen," sagde hesten, men Ferdinand kom da i tanker om fløjten, og straks da han havde blæst i den, kom fisken svømmende med pennen i munden. Han bragte nu papirerne til prinsessen, og brylluppet blev fejret.
Dronningen kunne imidlertid ikke rigtig lide kongen, fordi han ingen næse havde, derimod syntes hun svært godt om Ferdinand tro. Engang, da hele hoffet var samlet, sagde dronningen, at hun kunne gøre et kunststykke. Hun kunne hugge hovedet af et menneske og sætte det på igen. Der var ingen, der havde lyst til at prøve, men Ferdinand utro fik det til sidst lavet sådan, at Ferdinand tro måtte til det. Dronningen huggede så hovedet af ham, og fik det straks til at vokse fast igen, der var kun en rød stribe rundt om halsen. "Hvor har du lært den kunst?" spurgte kongen. "Den kan jeg nu engang," svarede hun, "skal jeg også prøve med dig?" Han sagde ja, og hun huggede nu hovedet af ham, men lod, som om hun ikke kunne få det til at sidde fast igen. Kongen blev så begravet og dronningen giftede sig med Ferdinand tro.
Ferdinand red stadig på sin hest, og en dag sagde den til ham, at han skulle ride ud på heden og der ride tre gange i en rundkreds. Da han havde gjort det, rejste hesten sig på bagbenene og blev forvandlet til en kongesøn.

* * *